

'n Beetje buitenspel

René Willems

'n Beetje Buitenspel

Voetbalverhalen uit het Zuiden

René Willems

Vakantie

Het werk gaat voor het meisje, zei mijn vader altijd. En voetbal voor vakantie, voeg ik er graag aan toe. Ik moet er niet aan denken dat wij ergens hoog op een berg tussen de koeien staan als SV Meerssen op sportpark Marsana een wedstrijd speelt – vreselijk.

Sinds ik werk en dus zelf bepaal of en wanneer ik op vakantie ga, stem ik mijn ‘verlof’ af op het speelschema van mijn clubje. We gaan nooit lang weg. Hooguit vijf dagen. En dan het liefste van maandag tot en met vrijdag, zodat ik in het weekend thuis ben en ik dus vrijwel zeker geen wedstrijd van SV Meerssen hoeft te missen. Dit jaar is alles echter anders. We hebben thuis iets te vieren. Op zondag. En het liefste ver van huis. En dus zijn we voor het eerst in lange tijd een weekeindje ‘jatsen’.

Waarbij we er geen rekening mee hebben gehouden dat de competitie in de derde divisie B al halverwege augustus begint. Uitgerekend in

het weekeinde dat wij op vakantie zijn... Dank je wel, KNVB!

Als SV Meerssen 1 straks bi UNA in Veldhoven begint aan de competitie 2023-2024 lopen wij waarschijnlijk de Feldberg op, of zitten we ergens op een strandje aan de Bodensee.

Met de telefoon in de hand, vermoed ik. Want ik wil natuurlijk wel graag weten hoe mijn clubje het bij de start van een nieuw voetbaljaar doet. Ik moet er niet aan denken dat ik het eerste doelpunt van onze jongens door zo'n stomme vakantie mis.

Warmlopen

De voorbereiding op een nieuwe competitie heeft voor mij altijd iets bijzonders. Ons clubje oefent dan tegen bevriende verenigingen uit de buurt, waar je vaak nog veel oud-spelers van ons tegenkomt, of tegen een elftal dat je alleen maar van de televisie en uit de krant kent.

SV Meerssen opent die reeks oefenduels de laatste jaren steevast met een thuiswedstrijd tegen MVV. Leuk als je de profs op 0-0 kunt houden, zoals vorig jaar, of zelfs klopt. Dit jaar liep het helaas anders. SV Meerssen was nog lang niet klaar voor een treffen met de profs van hiernaast en ging dan ook hard onderuit. Logisch. Maar toch...

Vroeger begonnen we een nieuw voetbaljaar altijd met het groot-Meerssen-toernooi. Ik was daar niet kapot van. De kleintjes waren geen partij voor ons. En clubs als Bunde en RVU wilden met alle middelen laten zien dat 'wij van

Meerssen' ons niets moesten menen. Zoals wij MVV graag met beide voeten op de grond wilden zetten.

De leukste herinneringen heb ik zelf aan het toernooi van de Maastrichtse Boys, op hun krakkemikkig veldje tussen de vestingwerken aan de Statensingel. In een paar weken tijd zag je daar alle clubs uit de stad voetballen, aangevuld met een 'boerenelftal' uit het Heuvelland en buitenlandse gasten van net over de grens.

Meerssen mocht ook een keertje meedoen en won prompt nieuwe kousen voor het hele elftal... Goh, wat was ik als 'boer uit de stad' – ik woonde destijds in de stad op kamers - trots op mijn team. En wat begonnen we dat jaar met zelfvertrouwen aan de reguliere competitie.

Bekeren

Voordat de KNVB het hoofdmenu op tafel zet, de nieuwe competitie, krijgen we als amuse een appetijtelijke amuse geserveerd: de beker.

Ik kijk altijd uit naar die bekerwedstrijden. Niet alleen omdat de beker de kortste weg naar succes is, zoals SV Meerssen het afgelopen jaar weer eens bewees door met enkele winstpartijen op rij in Beek de districtsbeke binnen te halen. Maar vooral omdat je tegenstanders treft die je in de reguliere competitie niet tegenkomt, simpelweg omdat zij een paar klassen lager spelen.

Naar welke exotische plekken heeft die beker ons de afgelopen jaren niet gebracht... We hebben gebekerd in Stein, in Bocholtzerheide, bovenop een heuvel met prachtig uitzicht in Vijlen, in Neeritter – gelukkig wist de navigatieapparatuur in onze ogen dat gat op de grens met België te vinden – en op een bijveld met zwak

kunstlicht ergens aan de rand van Schijndel. Plaatsen waar we daarvoor nooit geweest waren, en waar we als de loting voor de beker niet anders beslist waarschijnlijk ook nooit meer zullen komen.

En de bekerwedstrijden zelf? Ach, dat stelt meestal niet veel voor. Het klassenverschil is meestal zo groot, zeker in de eerste rondes, dat onze jongens zelfs op halve kracht makkelijk winnen. Al is de inzet van die 'kleintjes' vaak zo groot dat het soms toch nog onnodig spannend wordt.

Eerlijk gezegd sta ik af en toe met gemengde gevoelens naar zo'n ongelijke strijd te kijken. Diep in mijn hart zou ik die 'kleintjes' een stunt gunnen. Maar ja, uiteindelijk wint de SV Meerssen-supporter in mij het toch van die gun-de-ander-ook-iets-voetballiefhebber.

Gympen

Mijn oudere broer vond dat ik wat meer aan sport moest gaan doen toen ik naar de middelbare school ging. Hij zou de schoenen wel voor mij kopen.

Tot dan toe had mijn sportieve carrière zich beperkt tot balletjetrappen in onze achtertuin, waarbij mijn broer trapte en ik als een soort vliegende keep het schot moest zien te keren. De kreeg de ene 'goal' na de andere om de oren. Wat mijn broer kennelijk heel leuk vond; naar mijn mening werd nooit gevraagd.

Het lag dan ook voor de hand dat ik als net-twaalfjarige op voetbal zou gaan. Maar mijn broer had een beter idee, zei hij: 'Ga lekker volleyballen'. Later begreep ik waarom: gympen voor in de zaal waren een stuk goedkoper dan echte voetbalschoenen met noppen.

Het werd – het zal u niets verbazen – geen succes. Ik was ook op het volleybalveld geen ster. Maar het had wel één voordeel: bij voetbal word je als suffie gewoon overgeslagen, maar bij volleybal wordt vrijwel elke bal door de tegenstander op jou gespeeld...

Nu, zoveel jaar later, zie ik nog wel een voordeel aan volleyballen: in de zaal heb je geen last van wind, regen of kou.

Dat drong pas echt goed tot mij door toen we ooit in de stromende regen onder onze paraplu naar de A1 van SV Meerssen stonden te kijken: zo nat als die jongens na twee keer drie kwartier ploeteren op een doorweekt voetbalveld waren, werd ik nog niet als ik na een alweer verloren wedstrijd onder de douche stond.

Geel-zwart

Aan het begin van een nieuw seizoen is het altijd weer spannend welk tenue SV Meerssen de komende competitie draagt. Gele shirts, zwarte broek en gele sokken, dat is duidelijk. Maar welke kleur geel? Flets geel, zoals we dat vroeger zagen bij clubs als FC Vinkenslag, of toch weer dat warme donkergeel van Roda JC, NAC en Borussia Dortmund?

Gelukkig is dit jaar opnieuw gekozen voor dat mooie geel. Met als nieuwigheid zwarte mouwtjes. Het is maar een detail, maar juist zo'n kleinigheid maakt het verhaal rond. Die zwarte mouwtjes geven het tenue iets stoers, vind ik. Zo van: kom maar op, wij lusten jullie rrrauw...

Ik weet dat oud-spelers als Hub Odekerken nog steeds moeite hebben met het geel-zwart van SV Meerssen. Hub begon zijn prachtige carrière nog bij het oude Marsana en zweert tot de dag van vandaag bij de clubkleuren van Meerssens

trots van toen: blauw-wit. Daarom speelt SV Meerssen uit ook vaak in die alternatieve outfit, met blauw shirt en witte broek.

Zelf ben ik van na de fusie met Drivo. Ik heb niks met dat blauw-wit. In tegendeel: bij avondwedstrijden met kunstlicht heb ik moeite om de spelers in die blauwe truitjes te herkennen. Maar uit respect voor kanjers als Hub accepteer ik dat maar; ik lees de volgende dag wel in het verslag van Loe van der Coelen wie gescoord heeft.

Kantine

Toegegeven, we hebben bij SV Meerssen een prachtige kantine gekregen na die verschrikkelijke brand van toen. Een clublokaal dat oogt als een grand-café ergens midden in een grote stad. Chic de friemel, zouden ze in Mokum zeggen.

Soms denk ik wel eens dat het té mooi is geworden. Hoort een voetbalkantine niet een bé-tje armoedig te zijn? Fans komen in de rust niet naar binnen voor een Belgisch speciaalbiertje of een cappuccino, maar willen een simpel biertje en een vette hap.

*Ik zal nooit vergeten hoe ik bij Tonegido – SV Meerssen naast een platte Hagenees stond. Hij wierp een paar muntstukken op de bar en riep ‘Bal’, waarbij het hem blijkbaar niet interesseerde of hij al aan de beurt was. „Ik geloof dat me-
neer hier een balletje gehakt wil bestellen”, zei ik, naïef als ik toen nog was.*

De mooiste herinneringen heb ik aan de oude kantine naast het sportveld bij het kerkhof, op de plek waar nu De Stip staat. Een simpele houten keet, met gezellige gordijntjes voor het raam.

Ik ben daar ooit nog eens op een fuif geweest. Adrie Koster was daar ook. De snelle rechtsbuiten speelde in die tijd bij Roda JC en scharrelde wat met een meisje uit Meerssen. Vandaar.

Hij sprak geen woord met mij. Maar ik zat in die 'kantine' toch maar mooi naast een echte profvoetballer, en nog wel een die later drievoudig international wel.

Daar kan geen sjiek eetcafé op sportpark Marsana tegenop.

Gentlemen

SV Meerssen heeft altijd goede trainers gehad. Meestal, dan toch. Oefenmeesters waarmee je voor de dag kon komen, ook bij uitwedstrijden bij gerenommeerde tegenstanders die ons wilden imponeren met grote namen op de bank.

Ooit werd het eerste elftal van Wilhelmina '08 uit Weert getraind door Frans Körver, oud-keeper van us MVV'ke. Hij sprong als een kangoeroe op en neer langs de zijlijn, elke beslissing van de scheidsrechter luidkeels bekritisserend, met een gezicht van: Jochie, weet je wel wie ik ben? En hij bereikte daarmee het beoogde effect: de scheids durfde nauwelijks meer in ons voordeel te fluiten...

Nee, dan heb ik toch altijd meer respect gehad voor de heren die bij ons op de trainersbank zaten. Wim Frösch. Piet van Dijk. Bèr Lejeune. Trainers die ons kampioen maakten zonder dat

*zij zich langs de lijn als een idioot gedroegen.
Gentlemen in trainingspak, z gezegd.*

*Bèr Lejeune was wellicht de beste van dat stel.
Maar het was vooral Piet van Dijk die destijds
indruk op mij maakte. Die man kon zo heerlijk
beschaafd kwaad worden als het op het veld
niet liep. Ik heb daarna nooit meer iemand ont-
moet die zo netjes kon vloeken als hij. Er kwam
geen onvertogen woord uit zijn mond. Maar de
spelers begrepen maar al te goed dat ze een
tandje moesten bijschakelen.*

*Wij pakten de titel. Daar konden ze in Weert,
ondanks die peperdure trainers-van-naam, al-
leen maar van dromen.*

Zondagsrust

De KNVB heeft ons weer eens een loer gedraaid. Het was al die jaren keurig geregeld in ons verzuilde landje aan de Noordzee: de protestanten voetbalden op zaterdag en de katholieken op zondag. Wist iedereen waar je aan toe was.

Maar blijkbaar moet alles anders. De alwetende voetbalbobo's in Zeist hebben besloten dat het zaterdag- en zondagvoetbal met ingang van dit seizoen zou worden samengevoegd. Op zich niks mis mee. Ware het niet dat de protestantse zondagsrust gerespecteerd dient te worden, met als gevolg dat ook de katholieken op zaterdag aan de bak moeten als ze tegen een ploeg uit het voormalige zaterdagkamp spelen.

Is dat erg? Ja. Ik heb een aantal jaren in het land der zaterdagvoetballers gewoond. Op zaterdagmiddag stond ik langs de lijn om VVOG of Nunspeet aan te moedigen, en op zondag zat

ik me thuis stierlijk te vervelen omdat er op de dag des Heren op de hele Veluwe verder niks te beleven viel. In het begin probeerde ik de dag nog te breken door het gras dan maar te gaan maaien, maar dat vonden onze burens toch niet zo'n goed idee.

En nu zitten we dus weer met hetzelfde probleem. Op zaterdag tussen het boodschappen doen en het klussen in huis snel even naar het voetbal, en op zondag thuis in de bank hangen.

Of dan toch maar – je moet iets op zo'n saaie zondag - naar RVU gaan kijken?

Rechtsbuiten

Voetbal is nooit mijn ding geweest. Ik vond het altijd al een prachtig spelletje, waar ik uren naar kon kijken. Maar zelf tegen een bal trappen, nee, daar was ik blijkbaar niet voor in de wieg gelegd.

Ik herinner me nog goed dat we met de lagere school – voor de jeugd van nu: een basisschool zonder kleuters, en in ons geval ook zonder meisjes in de klas – een wedstrijdje speelden tegen een ploegje waarvan ik mij de naam met de beste wil van de wereld niet meer kan herinneren. Het potje werd gespeeld op de plek waar nu sportpark Marsana ligt, maar destijds nog een andere club – wat het Amicitas? – haar thuiswedstrijden afwerkte.

De meester wees ons voorafgaand aan de wedstrijd onze plek in het veld. Ik moest op de middenlijn gaan staan, commandeerde hij, aan de rechterkant. Wat ik als braaf manneke uiter-

aard deed. De hele wedstrijd lang. Af en toe viel er een afgedwaalde bal voor mijn voeten, maar de meeste tijd stond ik er maar wat verdwaasd voor me uit te staren.

Pas jaren later drong het tot mij door dat ik die middag waarschijnlijk rechtsbuiten was geweest. Of dan toch had moeten zijn. Een snelle flankspeler die de spitsen van dienst op maat moest bedienen. Gelukkig kwam het gevaar die wedstrijd van links, waar een ventje stond dat het edele spelletje blijkbaar wel begreep.

Ik heb het maar bij die ene wedstrijd gelaten en me de rest van mijn voetballoopbaan verder beperkt tot het aanmoedigen van echte voetballers.

Koeienflatsen

Mijn broer stond aan het begin van een schitterende voetbalcarrière. Daar was ik als klein ventje van overtuigd.

Af en toe mocht ik gaan kijken als hij een wedstrijd speelde. Eerlijk gezegd weet ik niet eens meer bij welke club hij toen voetbalde. De wedstrijden waren in elk geval in Weert, ergens achter de papierfabriek die het water van de Geul in die tijd zo mooi rood, geel of groen kleurde. En als ik het me goed herinner speelde zijn clubje in het groen-wit.

Het voetbalveld werd doordeweeks gebruikt als weiland. Als ik een stukje ging fietsen, zag ik daar wel eens koeien staan. Ik weet niet of ze een hekel hadden aan nieuwsgierige jongetjes als ik, maar net als ik naar hen keek, ging de staart omhoog en persten ze een verse koeienflats uit hun enorme koeiengat. Hè, gatsie!

Ik neem aan dat iemand die koeienvlaaien op zaterdagochtend, vlak voordat mijn broer en zijn team daar moesten voetballen, snel opruimde. En dat de bruine vlekken die onze moeder 's maandags uit zijn shirt en broek waste gewoon modder waren. Maar helemaal zeker weet ik dat niet.

Een meniscusoperatie maakte al vroeg een einde aan mijn broers voetbalcarrière. Hij ging op atletiek. Liep nog mee in de estafette bij de opening van de atletiekbaan in 't Beukeböschke. En hoefde daardoor gelukkig geen koeienvlaaien meer te ontwijken.

Flitser

Het jeugdbestuur van SV Meerssen vroeg mij ooit of ik af en toe een stukje wilde schrijven over de A1, de kraamkamer voor toekomstige spelers van het eerste.

Ik kreeg het voor mekaar dat weekblad De Trompetter die verslagen wilde publiceren. Met foto, zelfs. Maar daarvoor moest ik wel een nieuwe camera kopen; mijn oude fototoestel werkte nog met ouderwetse fotorolletjes die eerst ontwikkeld moesten worden voordat je het resultaat van je inspanningen zag, en daar konden ze bij dat weekblad uiteraard niet op wachten.

Het is een goede investering geweest. Mijn nieuwe, digitale camera legde niet alleen de prestaties van onze jeugdspelers op de groene mat vast, maar kwam ook van pas toen ik later het wedstrijdbulletin voor SV Meerssen 1 ging maken en daarin nog eens terugkeer op de

eerder gespeelde wedstrijden: een leuke foto maakte zo'n verslag meteen een stuk leesbaarder.

De camera heeft een ingebouwde flitser. En die heeft me ooit behoorlijk in de problemen gebracht toen SV Meerssen op zaterdagavond moest vallen. Ik fotografeerde er lustig op los, in de hoop dat tussen die tientallen geschoten plaatjes ten minste één bruikbare foto zat. Ik ging zo op in de wedstrijd dat ik niet merkte dat het donker begon te worden. Het vernuftige apparaat begon uit zichzelf te flitsen als ik een foto maakte.

Ik had het zelf niet direct in de gaten. De scheidsrechter wel. Hij legde de wedstrijd stil, kwam naar de kant en vroeg mij vriendelijk om op te houden met flitsen, het was hinderlijk voor de spelers en voor hem. Gelukkig was het al zo donker dat niemand mijn knalrode kop zag.

Verwarring

Ik altijd vóór een club. Nooit er tégen. Behalve als ze tegen SV Meerssen spelen, natuurlijk.

Al moet ik zeggen dat ik zelfs dan voor mijn eigen clubje supporter, me verschrikkelijk opwind als een tegenstander een van 'mijn' jongens een doodschop geeft en de keeper van de tegenpartij graag afleid als hij zich te zeer aanstelt, maar na het laatste fluitsignaal alle ergernis vergeet en een speler van de andere ploeg die moe naar de kleedkamer sjokt toch weer een schouderklopje geeft.

Als SV Meerssen zelf niet hoeft te spelen ga ik graag ergens anders naar het voetballen kijken. Ik heb daarvoor een soort top-10 met favoriete clubs. Heer staat hoog op dat lijstje, waarschijnlijk omdat daar altijd jongens uit Meerssen of van onze Esvee op het eerste hebben gespeeld. Maar ook Eijsden zie ik graag, en Walram, en – al geloven ze daar in Rothem niks

van – buurman RVU. Het leidt soms tot grote verwarring bij de andere clubs.

Toen we in Weert woonden, kon ik flink tekeergaan als Wilhelmina '08 thuis tegen SV Meerssen speelde. Maar als Wilhelmina de week daarna tegen – ik zeg maar iets – SV Deurne voetbalde was ik honderd procent vóór de ploeg uit Weert. En een paar weken later was ik in het duel tussen Wilhelmina en SV Panningen moedigde ik de club uit 'Kepèl' hartstochtelijk toe.

Ingewikkeld. Maar noodzakelijk. Een wedstrijd wordt saai als je niet vóór een van de twee ploegen bent.

Desnoods kies ik voor het team met de mooiste shirts. Maar dat kan tijdens de wedstrijd snel veranderen als die ploeg te ruw en te hard speelt. Behalve bij SV Meerssen. Dat stond en staat voor mij op 1. Altijd en overal.

Hé, scheids!

Scheidsrechters zijn onmisbaar in het voetbal. Zonder neutrale referee wordt het onherroepelijk een chaos op het veld. Want het idee dat volwassen kerels zoiets onderling wel kunnen regelen heb ik al jaren geleden laten varen.

Maar ik zal waarschijnlijk nooit bevriend raken met een scheidsrechter. Daarvoor zijn arbiters over het algemeen toch te zeer ‘het mannetje’. Het is niet erg dat ze zich af en toe vergissen. Maar waarom kunnen ze dat nou nooit eens ruitelijk toegeven? Omdat schuld bekennen hun autoriteit aantast? Wellicht.

Bevooroordeeld als ik ben denk ik dan al vlug: die heeft thuis waarschijnlijk niks te vertellen, dus probeert hij hier maar anderhalf uur lang de baas te spelen. En: zelig...

Ik mag scheidsrechters ook graag wijzen op een foute beslissing: ‘Hé, scheids!’ Daarvoor leven

we tenslotte in een vrij land. Ik word nooit grof, hoop ik, en zal een scheidsrechter of zijn al even eigenwijze grensrechter niet beledigen of kleineren. Maar ik mag toch zeker constateren dat hij er faliekant naast zit. Nou, dan.

Scheidsrechters kunnen over het algemeen slecht tegen kritiek, merk ik. Vanwege die angst voor het verlies van natuurlijk gezag, waarschijnlijk.

Eén arbiter ging ooit zo ver in zijn verontwaardiging dat hij naar mij toe kwam en vroeg of ik soms wilde fluiten als ik het allemaal zo goed wist.

‘Graag’, zei ik.

Maar dat was toch ook weer niet de bedoeling.

Wat ook maar goed was. Want helemaal neutraal ben ik natuurlijk niet als mijn SV Meerssen voetbalt.

Kunst-gras

Er wordt nog steeds veel geklaagd over kunstgrasvelden.

Ik moet zeggen dat ik daar in het begin ook niet echt vóór was. Waarschijnlijk speelde mijn eerste kennismaking met kunstgras daarbij een grote rol. Ik was voor de krant bij de opening van het allereerste voetbalveld met kunstgras in Maastricht. De voorzitter van de toenmalige Sportstichting speelde met andere ambtenaren een partijtje tegen een ander team. Bij een sliding over het kunstgras liep hij een flinke schaafwond aan zijn bovenbeen op. Zijn witte huid bleef aan de plastic grashalmen plakken, waardoor het rode vlees eronder zichtbaar was. Ik voelde de pijn die door zijn been schoot bijna in mijn eigen lijf...

Vervelender nog vond ik het effect dat spelen op kunstgras had op een van mijn andere favoriete sporten: hockey. Op gras was het een

aardig spelletje dat ik zelf – u gelooft het niet – nog wel aardig beheerste. Maar toen die hockeyvelden kunstgras kregen en veranderden in rimpelloze biljartlakens was het gedaan met aantrekkelijke spelmomenten op een hobbelig veld. Hockey werd een technische sport, waarbij vrijwel uitsluitend nog uit strafcorners en strafballen werd gescoord.

Zou kunstgras eenzelfde effect hebben op mijn voetbal?

Dat viel gelukkig mee. Voetbal blijft voetbal, of het nou op gras wordt gespeeld of op rubbermatten.

En enge brandwonden zie ik gelukkig ook niet meer op het dijbeen van een speler.

Op straat

Voetbal leer je op straat, leerde Johan Cruyff ons al. Als schoffie uit de Amsterdamse Betonbuurt had hij daar zijn eerste trucjes met de bal geoefend. En we weten allemaal waar dat uiteindelijk toe heeft geleid: Cruyff groeide uit tot de beste voetballer die de wereld ooit heeft gezien.

Bij ons in de straat – de Prinses Beatrixstraat in Meerssen-West – viel voor mij weinig te voetballen. Er stonden nog geen auto's, zoals nu, nu kinderen helemaal geen ruimte meer hebben op buiten te sjotten. Maar er waren simpelweg te weinig vriendjes met wie ik had kunnen voetballen. Ik was al blij dat een meisje van aan de overkant af en toe met mij wilde stoepranden...

Good old Harie Pluymaekers, die destijds een paar huizen verderop woonde, is er nog steeds van overtuigd dat ik bij hem een ruit heb ingeschoten. Ik zou willen dat het waar was. Maar

ik heb nooit bij ons voor de deur gevoetbald. En met stoepranden gooi je geen ramen in.

Later voetbalde ik wel eens met andere jongens uit de buurt op het grasveld aan het einde van de straat, bij de autosnelweg. Onze jassen dienden als goalpaal. Meestal moest ik keepen, want in het veld was ik van weinig waarde voor mijn 'elftal'.

Ik genoot ervan. Al besepte ik toen al dat ik nooit een Cruyff zou worden.

Mode

Scheidsrechters droegen vroeger altijd zwart. Dat was handig, want in die tijd had je geen teams die in het zwart speelden, dus je wist altijd wie de leidsman was.

Je had ook destijds al ijdeltuiten die zich toch wat wilden onderscheiden op het veld. Opeens zag je scheidsrechters met een wit kraagje, of met een fijn streepje op de mouw. De besten hadden zelfs drie streepjes op hun schouders, maar dat was waarschijnlijk vooral om te laten zien dat zij zo goed waren dat ze zich een duur truitje van Adidas konden permitteren.

Frans Derksen zocht het onderscheid eerder in zijn broekjes. Die waren zo klein en sloten zo nauw om zijn billen dat ik tijdens de uitzending van Studio Sport gewoon zat te wachten tot hij uit zijn boxershort zou barsten. Wat, voor zover ik mij herinner, helaas nooit is gebeurd.

Maar op een gegeven ogenblik heeft iemand bij de alwetende KNVB in de bossen van Zeist blijkbaar bedacht dat ook het scheidsrechterskorps wat kleurrijker moest worden. Scheidsrechters kwamen plotseling het veld op in een geel, groen, blauw of pimpelpaars shirt. Daardoor keepers, die bij mijn weten altijd al in het geel voetbalden, ineens terug moesten naar de kleedkamer om snel een ander truitje aan te trekken. In de hoop dat moeders thuis twee verschillende keepersshirts in de tas had gestopt, vermoed ik.

Voetbal is een soort modeshow geworden, met het arbitrale trio als mannequins op de groene catwalk. Is het voetbal daardoor beter geworden? Of aantrekkelijker?

Ik denk het niet.

Soms, als zo'n Bonte Haan er weer eens een potje van maakt op het veld, denk ik met enige weemoed terug toen scheidsrechters nog gewoon in het zwart opdraafden en – er waren ook toen best wel goede referees – de wedstrijd onopvallend tot een goed einde brachten.

Kwaliteit zit in het fluitje, niet in een mooi fluorescerend geel truitje.

Regen

Voetbal is een buitensport. Een paar vrienden van mij spelen in de zaal, maar dat heeft voor mij net zoveel met voetbal te maken als een potje tafelvoetbal in de kroeg. Voetballen doe je in de frisse buitenlucht. Toch?

Zaalsporten hebben één groot voordeel, moet ik toegeven: je hebt zelden of nooit last van slecht weer. Of het nou regent of hagelt in de stad, binnen is het altijd lekker warm en droog. Nog een reden waarom ikzelf ooit heb gekozen voor volleybal...

Op en rond het voetbalveld krijg je te maken met alle weertypes die we in Nederland zo goed kennen van de weerpraatjes van het Journaal. Aangename zomertemperaturen met een lekker zonnetje, maar ook hittegolven, stormachtige windvlagen en invallende duisternis in de koude wintermaanden. En regen.

Vooral regen, dus. Miezerige buitjes. Ongenadige hoosbuiten. Plensbuien. Complete wolkbreuken die het veld binnen de kortste keren veranderen in een glibberig moeras.

Ik zie de mensen om mij heen meteen naar de tribune stormen als de lucht boven sportpark Marsana donker wordt en regen in aantocht is. Ik niet. Mijn plekje is en blijft langs de lijn, ter hoogte van het zestienmetergebied, dicht bij het doel waar de bal in moet.

De jongens op het veld kunnen zich ook niet beschermen tegen die oer-Hollandse nattigheid. En ik ben altijd solidair met onze spelers.

Zij nat, ik nat. Tot op het hemd, als het moet.

Vlaaien & Duiters

Hoe hoger jouw clubje speelt, hoe verder je moet reizen om het team ook bij uitwedstrijden te kunnen aanmoedigen.

In de oude Hoofdklasse was het altijd weer spannend in welke regio de KNVB onze Esvee zou indelen. Brabant zat er altijd wel bij. Maar het ene seizoen werden de zuidelijke provincies gekoppeld aan de regio Oost, het andere aan West.

In die West-tijden moesten we naar exotische oorden als Hendrik Ido Ambacht en Berkel & Rodenrijs. Daar werden we gastvrij ontvangen. Tot onze jongens op voorsprong kwamen en de sympathie voor ons Zuiderlingen plots omsloeg in ergernis: we werden de tribunes en langs de zijlijn steevast aangesproken met 'Vlaaien'.

In de Oost-tijdens ging het richting Nijmegen en de Achterhoek. Voor de thuissupporters in, zeg, Wijchen en Silvolde waren wij 'Duitsers': 'Spreek Nederlands, we verstaan jullie niet'.

En dan moet je weten dat een plaatsje als

*Beek-Ubbergen, de thuishaven van het dappere
BVC, dichterbij de Duitse grens ligt dan ons ei-
gen Meerssen.*

Stomme Worstenbroodjes.

O, pardon, dat zijn inderdaad de Brabanders.

Stadionverbod

Hoe hoger je speelt, hoe groter de kans wordt dat je gerenommeerde voetbalclubs met een rijke historie tegenkomt.

Ik heb nog een oude schoolagenda waarin de uitslagen van SV Meerssen bijhield. Omdat ik een goedkope agenda zonder foto's had gekregen – we hadden het thuis niet breed – probeerde ik die zelf maar wat op te vrolijken met eigen tekeningetjes. Blijkbaar was ik ergens in de zomer op het lumineuze idee gekomen om bij die voetbaluitslagen het tenue van de tegenstanders na te tekenen. Het is bijna aandoenlijk om nu, zoveel jaren later, nog eens door die agenda te bladeren. En verbaasd vast te stellen dat we toen al verre uitwedstrijden speelden bij roemruchte clubs als SV Sibbe (een geel-rood 'Ajax'-shirt), RKSVG uit De Del bij Gulpen (groen-wit) en SV Vilt (blauw-wit).

In de Hoofdklasse speelde onze EsVee tegen an-

dere clubs. TOP Oss, bijvoorbeeld, dat naast de profafdeling ook nog een amateurtak had. En later Jong FC Den Bosch.

In Oss speelde SV Meerssen vaak in het 'grote' stadion. Met twintig man op zo'n enorme zittribune: saaier kan voetbal nauwelijks zijn. Ik bleef maar wat hangen op de trap naar die tribune, zodat ik nog enigszins het gevoel had dat ik 'langs de lijn' stond.

Nog erger was die ene uitwedstrijd in het nieuwe stadion van FC Den Bosch. Weer een maatje groter dan die betonkolos in Oss. En nog ongezelliger. Daar was zelfs 'blijven hangen op de trap' taboe, want blijkbaar zagen de overijverige suppoosten in mij een gevaarlijke hooligan: 'Zitten! En vlug een beetje.' Brrr.

Het wordt tijd voor een stadionverbod. Niet voor supporters, deze keer, maar voor amateurclubs.

Degraderen

Voetbal kan niet zonder verliezers.

De ene ploeg kan alleen maar winnen als de andere tegen een nederlaag aanloopt. Sinds een zege drie punten oplevert, is zelfs een gelijkspel een halve nederlaag. Want qua beloning staat één overwinning gelijk aan drie gelijkspelen, en dat is in de praktijk toch lastig te realiseren.

Uiteraard is winnen leuker dan verliezen. Gelukkig hebben we daar in Meerssen meestal weinig over te klagen gehad. Sinds ik het voetbal van onze jongens volg (en dat is al héél lang) zijn we eigenlijk alleen maar beter gaan spelen, met als logisch gevolg eigenlijk alleen maar promoties naar een nog hogere afdeling.

Een keer ging het mis. Na een belabberd seizoen in de Hoofdklasse wist Meerssen rechtstreekse degradatie nog net te ontlopen, maar in de nacompetitie liepen we in Haaren – zoek

zelf maar even op waar dat ligt – tegen een onnodige nederlaag aan op het troosteloze veld van Nemelaer.

‘Ach, het is maar een spelletje’, zei iemand tegen me. Maar die had blijkbaar niet in de gaten hoe hard die zeperd bij mij binnenkwam.

Meerssen had vijf jaar nodig om weer terug te keren naar die mooie Hoofdklasse. In Schaesberg pakten onze jongens de titel in de eerste klasse, al moesten we na de wedstrijd minutenlang wachten op de uitslag op de andere velden.

‘Het was maar een spelletje’, inderdaad.

Maar ik ervoer opnieuw dat winnen bij zo’n spelletje veel, heel veel leuker is dan verliezen.

Hakken in de bus

De tijd dat je als supporter met de blikken klinken van 'Koning Voetbal' naar het sportcomplex werd gelokt ligt gelukkig ver achter ons.

In een droom hoor ik de Koninklijke Marinierskapel die onovertroffen mars nog wel eens spelen. Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik dan ook meteen weer klaarwakker ben, met het vervelende gevoel dat ik maar weer eens zo'n vreselijke nachtmerrie heb gehad.

Muziek blijft niettemin een wezenlijk onderdeel van het feestje dat voetbal heet.

Nog steeds schalt een halfuur voordat de wedstrijd begint opzweepende muziek over het veld. Het is dat de bewoners van de Jambuurt klagen over geluidsoverlast, anders zou dj Ton Vandewall de geluidsinstallatie waarschijnlijk al veel eerder aanzetten.

Het repertoire is de laatste jaren echter dras-

tisch veranderd. De mars van toen is vervangen door populaire muziek die we kennen van radio en tv, waarbij de Amsterdamse volkszangers het kennelijk nog steeds goed doen.

Op verzoek van de spelers – jawel – is de muziekkeuze onlangs opnieuw aangepast. De jongens willen songs van hun generatie horen als ze vóór de wedstrijd warmlopen voor de volgende clash in de derde divisie. Techno, house en hoe het tegenwoordig ook allemaal heet. Muziek van na onze tijd, zullen we maar zeggen.

En het kan nog erger. Na een gewonnen uitwedstrijd gaat de volumeknop in de bus naar huis op 'Max'. Op een gegeven ogenblik zagen we een spelers in het gangpad zelfs hakken.

Doe mij dan toch maar een polonaise.

Gebazel

Ik heb jarenlang een abonnement gehad op Voetbal International. Je wil tenslotte weten wat er gebeurt in de wereld van de Grote Sport, nietwaar.

Maar ik ging me in toenemende mate ergeren aan het gebazel van profs als hun iets gevraagd werd over politiek en maatschappij: alsof je op eens overal verstand van hebt als je op het veld toevallig een begenadigde kopper bent.

Tegenwoordig worden voetballers vooral op televisie geïnterviewd. Waar ze door getrainde mediaspecialisten van tevoren uitgebreid op worden voorbereid. Kijk niet recht in de camera, krijgen ze geleerd, en speel de bal meteen terug als de verslaggever je iets onverstandigs in de mond probeert te leggen: "Dat zijn jouw woorden..."

De voetballers hebben van hun mediacoach

blijkbaar een dik boek vol open deuren meegekregen. Als je de winnende goal hebt gemaakt moet je niet zeggen dat je dolgelukkig bent, nee, je moet bescheidenheid uitstralen en braaf zeggen dat je blij bent dat je belangrijk hebt kunnen zijn voor je team.

Belangrijk voor je team... Aan me hoela! Je hoopt gewoon dat die goal je een vet contract bij een topclub oplevert.

Dan waren die domme interviews van vroeger in het voetbalvakblad toch zo gek nog niet.

Afgelast

Mijn leven is volledig afgestemd op het voetbal. Zodra het speelplan voor het nieuwe seizoen bekend wordt gemaakt, pak ik mijn agenda en vul ik in wanneer onze EsVee waar moet spelen.

Om de zoveel weken heb ik weekenddienst. Ook dat is ruim van tevoren bekend en heb ik netjes genoteerd in diezelfde agenda. Handig, want dan kan ik meteen zien waar eventueel conflicten ontstaan.

Thuiswedstrijden kan ik 's zondags altijd wel inpassen in mijn werkzaamheden voor de baas. Maar een verre uitwedstrijd, bijvoorbeeld in Zeeland of Utrecht, dat wordt lastig. In zo'n geval probeer ik mijn weekenddienst te ruilen met een collega. Wat meestal wel lukt, want op het werk weten ze hoe belangrijk SV Meerssen voor mij is.

Het systeem is waterdicht.

Tot de KNVB zich ermee bemoeit...

Als het weer omslaat, komen de afgelastingen. Wedstrijden worden verplaatst. Naar een zaterdag of een zondag dat ik moet werken. En dat allemaal in zo'n laat stadium dat ruilen met een collega niet meer mogelijk is.

Grrr...

Dat wordt werken met Teletekst-pagina 835 op mijn telefoon permanent geopend. Zodat ik in gedachte toch bij onze jongens ben.

Sjakie

Een van de voordelen van voetballen in de top van het amateurvoetbal is dat je als club interessant wordt voor mensen die verstand hebben van het spelletje.

In het verleden stonden topclubs in de rij om voor aanvang van het nieuwe seizoen een oefenwedstrijd te spelen tegen die talentvolle jongens in het verre Meerssen. Het beroemde AFC was vaak te gast op sportpark Marsana. Het clubje van radio- en tv-presentator Jack van Gelder. En ja, één keer kwam die hoogstpersoonlijk mee naar Zuid-Limburg: ‘Kijk, daar staat-ie!’

In het jubileumjaar 2018 speelde Lucky Ajax een oefenpotje tegen het jarige SV Meerssen. Het vriendenteam van oud-Ajaxieden die we nog van de televisie kenden. Dachten we. Maar de namen van de spelers zeiden ons weinig. Het waren vooral oud-spelers van Ajax 2, begrepen

we, of zelfs van de amateurtak van de Amsterdammers.

Gelukkig was Simon Tahamata er ook bij. Die herkenden we meteen. Net als Sjakie, natuurlijk. Sjakie Swart. Hoogbejaard inmiddels, maar nog altijd goed voor een invalbeurt van een minuut of tien. 'Hé, Sjakie, hoe gaat-ie!'

In de derde divisie komen we meer oud-profs tegen. Bij de tegenstanders, wel te verstaan. Beroepsvoetballers op leeftijd die bij de topamateurs nog een laatste centje proberen mee te pikken. Maar nog altijd even gedreven.

Oudjes als Simon en Sjakie zet je als goedge-trainde derde-divisionist nog wel opzij. Maar even goedge-trainde profs die afbouwen bij de amateurs, dat is andere koek.

Maar wel mooi om te zien.

Theetijd

In de rust is het theetijd. Althans, dat vermoed ik. In de gesloten kleedkamer kunnen de spelers halverwege de match even op adem komen en de keel smeren met een bekertje hete thee.

Ooit, toen SV Meerssen nog in de lagere amateurklassen speelden, moest die thee soms van ver worden aangevoerd. De voorzitter kwam hoogstpersoonlijk met een ketel heet water naar het voetbalveld. Op zijn oude Solex, is nog te zien in het jubileumboek over het eeuwfeest van SV Meerssen. Dat kon niet anders, want in de krakkemikkige kleedkamers van het oude voetbalterrein was dat allemaal niet voorhanden.

Tegenwoordig is dat allemaal veel beter geregeld. Sportpark Marsana is voorzien van een kantine die niet onderdoet voor een gemiddeld grand café in de stad. Daar is alles aanwezig wat een verwende voetballer zich maar kan

wensen: koffie, thee, ranja voor de jongste elftallen, maar ook cappuccino en zelfs latte macchiato voor de fijnproevers van het team.

Bij uitwedstrijden gaat een grote kan vers gezette koffie mee in de bus. Met voor iedere speler een papieren zak met twee broodjes, een banaan en een mars. Zodat het elftal gesterkt aankomt op het veld van de tegenstander en zonder knorrende maag aan de match kan beginnen.

Na de wedstrijd zorgen de spelers zelf wel voor een natje en een droogje. Nee, geen flauwe thee of slappe koffie. Gewonnen of verloren: hier met dat bier!

Winterstop

De winterstop komt altijd te vroeg. Of te laat. Maar zelden als de weersomstandigheden daar daadwerkelijk aanleiding toe geven.

Op de mooiste winterdagen wordt in ons land niet gevoetbald omdat de heren van de KNVB dan – waarschijnlijk als enigen – slecht weer en dus onbespeelbare grasvelden verwachten. En we hebben de competitie nog niet hervat of het begint in Nederland te stormen, te regenen en te sneeuwen.

Het gevolg is dat de ene wedstrijd na de andere wordt afgelast. Heb je alles in het werk gesteld om die zondag (of zaterdag) vrij te houden voor het voetbal, gaat het niet door! En daar zit je dan met je vrije dag...

Gelukkig wordt die afgelasting doorgaans tijdig aangekondigd, zodat je niet voor niks naar het voetbalveld rijdt. Wat vooral plezierig is als

voor SV Meerssen een verre uitwedstrijd op het programma staat.

Maar soms gooit een scheidsrechter op het laatste moment roet in het eten en verklaart hij (of zij) het veld 'onbespeelbaar'. Kun je onverrichterzake weer huiswaarts keren.

Het is ons wel eens overkomen dat we twee keer voor niks naar Halsteren reden. Beide keren bleek de wedstrijd daar bij aankomst alsnog afgelast te zijn. Wij reden in die tijd meestal door België naar West-Brabant en Zeeland. En daar werd die winter gewoon gevoetbald, waardoor wij tot we Halsteren binnenreden nog in de veronderstelling waren dat de wedstrijd doorging.

Het ergste van dal alles is nog dat de afgelaste wedstrijden meestal op een doordeweekse avond worden ingehaald. Zeker nu SV Meerssen uitkomst in de derde divisie, met een overvol speelschema. Waar je vooraf absoluut geen rekening mee kunt houden. Misschien moeten we in ons kikkerlandje met zijn onvoorspelbare weerssituaties toch maar overgaan op zomer-voetbal.

Vakkenvullers

Voetballers zijn zakkenvullers, hoor je vaak. Zeker bij de profs. De besten verdienen miljoen met dat leuke spelletje. Maar blijkbaar is dat nog niet genoeg: zodra een club met een rijk bezette reservebank met een nog vetter contract komt, is zelfs de fanatiekste clubspeler vertrokken.

Bij de jeugd is dat gelukkig anders. Daar vind je geen zakkenvullers, maar vakkenvullers. Middelhare scholieren die op zaterdagochtend een bescheiden zakcentje veiligstellen met het bijvullen van de schappen in de plaatselijke supermarkt, zodat ze 's avonds met een goed gevulde portemonnee naar de kroeg kunnen, op zoek naar de liefde van hun leven.

In de tijd dat het dorp het nog moest doen met de kruidenier op de hoek was je als tiener aangewezen op andere bijbaantjes. 's Morgens in alle vroegte de krant rondbrengen, bijvoor-

beeld, of in de zomer op je knieën aardbeien plukken.

Het voordeel was dat je op zaterdagmiddag tijd had voor je sportclub. Dat is met de komst van de supermarkten en hun honger naar ijverige vakkenvullers helaas veranderd. Getalenteerde voetballers moeten forfait geven omdat ze op zaterdagmiddag in de winkel worden verwacht. Ook al omdat er bijna geen kranten meer worden gelezen en er dus ook geen bezorgers meer worden gevraagd.

Een zorgelijke ontwikkeling. Want zonder voetballende jeugd heb je straks ook geen sterk eerste elftal meer.

En wat moeten wij dan op zondagmiddag?

Geesteren

Ik vroeg oud-keeper Wim Dusseldorp ooit naar zijn mooiste moment op het voetbalveld. Hij hoefde daar niet lang over na te denken: 'Geesteren'.

Ik begreep meteen wat hij bedoelde. De legendarische wedstrijd om het algemeen kampioenschap bij de zondagamateurs bij Stevo, dat destijds werd getraind door de helaas veel te vroeg gestorven Epi Drost.

SV Meerssen moest in Twente winnen, dan was de titel binnen. En lange tijd leek dat ook te gaan gebeuren. Meerssen was heer en meester op het veld en kwam al vlug op een veilige 0-2 voorsprong. Stevo was nergens. De Heren van de KNVB – zeker in die tijd nog echte Heren – pakten de kampioensschaal alvast uit.

Ik weet nog dat ik schrok: niet doen, dat is de goden verzoeken... Maar de overmacht van

Meerssen was zo groot dat niemand twijfelde aan een succesvolle afloop.

Tot de laatste minuten aanbraken. Stevo had tot dan toe nauwelijks een kans gehad, maar kwam via twee verrassende schoten op doel opeens op 2-2. Weg, kampioenschap. De Heren van de KNVB pakten hun glimmende schaal maar weer in. En Meerssen droop af; ik zie de trainer na de wedstrijd nog in zijn eentje verdwaasd rond het trainingsveld van Stevo lopen...

En onze keeper?

‘Mijn hoogtepunt’, zei hij jaren tegen mij. ‘En meteen ook mijn dieptepunt.’

Grote gebaren

Profvoetballers kunnen af en toe flink overdrijven. Hebben ze voor de eerste keer in vijf jaar tijd gescoord, lopen ze te juichen en te schreeuwen of we net de Champions League hebben gewonnen. Terwijl ik denk: nou, dat werd eens tijd, jochie.

Bij dat vieren-op-het-veld horen tegenwoordig ook grote gebaren. Zeker als de wedstrijd op televisie wordt uitgezonden – wat vandaag de dag zowat voor elke match in het betaald voetbal geldt – en heel Nederland dat doelpunt heeft zien vallen.

Met een spurt die je onder de wedstrijd graag wat vaker zou zien van die spelers rennen ze op de tv-camera achter het doel af. Ze zoenen de lens, roepen iets naar het thuisfront wat niemand kan verstaan (profs zijn niet altijd even slim) en vormen met hun vingers iets wat volgens ons een hartje moet zijn. Want ja, als je

gescoord hebt hou je ver-schrik-ke-lijk veel van je lief.

Het kan nog erger. Regelmatig zie je dat een scorende speler zijn shirt omhoog trekt. Blijkt er een T-shirt onder te zitten met een blijde boodschap voor iemand die wij niet kennen. ‘Voor jou lief’ of iets in die geest. Alsof hij van tevoren al wist dat dit zijn dag zou worden. Of zou die speler dat beschreven hemdje elke wedstrijd onder zijn shirt dragen?

Wat ben ik blij dat onze jongens met beide voeten op de grond blijven staan.

Een doelpunt wordt ook bij SV Meerssen uitbundig gevierd. Op het veld, en bij ons langs de kant. Waarbij ik, als het echt spannend is, ook wel eens sta te juichen alsof we opnieuw kampioen zijn geworden. Maar dat moeten jullie mij maar vergeven, ik leef nou eenmaal mee met de jongens op het veld.

Maar ik zie niemand zijn shirtje uittrekken. Ik zie niemand hartjes naar de tribune sturen. Ik zie niemand overdrijven.

Daarom blijft SV Meerssen mijn cluppie.

Alles op een rij

Om voetbalcommentator te worden, zou je toch wel een beetje verstand moeten hebben van dat spelletje. Ik heb dat niet, dus ben ik maar wijselijk bij de krant gebleven en heb ik de verleiding om elke week met mijn kop – of in elk geval toch mijn stem – op televisie te komen al vrij vroeg in mijn journalistieke loopbaan geblokkeerd.

Maar ik zou het wel prettig vinden als mannen met verstand van voetbal die wel zo ijdel zijn dat ons willen vertellen wat we ook met onze eigen ogen zien gebeuren op het scherm ook enig gevoel voor onze prachtige Nederlandse taal zouden hebben. En daar begin ik steeds meer aan te twijfelen.

Op een commerciële zender als ESPN is dat blijkbaar geen enkele vereiste. Daar zijn ze al content als je als voetbalcommentator enthousiast bent: ‘Tsjonge tsjonge tsjonge, wat een

beauty!’ Want dat vindt het publiek blijkbaar leuk, dus blijven ze kijken en nemen ze en passant ook de reclameclips van hun sponsors mee.

Het doet mij echter pijn, echt waar, dat ook op een gerespecteerd televisiestation als NPO1 maar wat wordt aangerommeld als het om taalgebruik gaat. Opeens blijkt alles ‘op een rij’ te gebeuren. Ajax verliest vijf keer ‘op een rij’, en PSV wint als voor de zevende keer ‘op een rij’. ‘Op rij’ zou correcter zijn geweest. Maar los daarvan: moeten ze er nou elke week dezelfde beeldspraak uitflappen?

Het blijft jammer dat SV Meerssen dit seizoen de tweede voorronde van de ‘grote’ KNVB-beker niet heeft overleefd. Anders hadden we in de eerste ronde van het hoofdtoernooi wellicht tegen een profclub gespeeld en waren we op tv gekomen.

En dan had die jandoedel achter de microfoon van mij best mogen blèren dat SV Meerssen voor de zoveelste keer ‘op een rij’ de beste amateurclub van Zuid-Nederland was.

Jaap

En opeens heet onze Jasper dus Jaap. Vermoed ik. Want dat hoor ik de spelers op het veld de laatste weken steeds roepen als ze de bal spelen naar Kuijsje-met-rugnummer- 5.

(Ik kan die tweelingbroers na al die jaren nog steeds niet uit elkaar houden als ze geen wedstrijdshirt met rugnummer aan hebben.)

Ik hou het er maar op dat Jasper binnen het team een bijnaam heeft. Wat een goed teken is, want alleen de beste spelers worden met zo'n avatarnaam aangeduid.

Vaak zijn die bijnamen afgeleid van hun postuur. Zo hadden we voorin ooit De Lange staan. U raadt het al: een spits die thuis niet op een trapje hoeft te gaan staan om het zout uit het bovenste keukenkastje te pakken. Bij andere spelers is het een ander fysiek kenmerk. Af en toe kom ik De Roeie Dahlmans nog wel eens

tegen. En bij een speler met een getinte huidskleur hebben we al vlug de neiging om onder elkaar te spreken over De... nou ja, u weet wel.

En dan zijn er nog de bijnamen die refereren aan de blijkbaar wat lange familienaam van de spelers. Hans Ploemen – ook al een trefzekere spits – was voor ons De Ploem.

Waar dat Jaap vandaan komt weet zelfs Jasper zelf niet. Enfin. Wij houden het voorlopig toch maar gewoon op Jasper. Of leiver nog op Kuijsje, dan zitten we altijd goed, ook als we zijn rugnummer vanuit de verte niet goed kunnen zien.

De Pôtsj

Nog even doorgaand op die bijnamen van spelers... Je hebt dus bijnaam die voortkomen uit de achternaam van de spelers, op hun opvallende lichaamsbouw of op een ander fysiek kenmerk. Dat is achteraf meestal wel duidelijk uit te leggen.

Maar we hebben bij Marsana en later bij SV Meerssen ook spelers gehad met bijnamen waarvan zelfs de betrokken voetballers zelf de herkomst niet konden verklaren. In het jubileumboek dat is uitgegeven bij het honderdjarig bestaan van onze club ben ik daar al eens als een echte onderzoeksjournalist ingedoken. Zonder al te veel succes, overigens.

Neem nou De Pôtsj. Ik heb hem zelf nooit zien voetballen. Althans, niet dat ik weet. Het was blijkbaar een melkboer die heel goed kon koppen en met zijn hard voorhoofd menig doelpunt maakte voor ons clubje. Blijkbaar riep hij iets

in de trant van 'pôtsj' als hij het leer met zijn kop richting doel werkte. Of dat verhaal klopt heb ik niet kunnen achterhalen. Maar op school heb ik heel lang geleden al geleerd dat je mooie verhalen niet kapot moet checken... De werkelijkheid is meestal minder romantisch dat onze collectieve herinnering.

De Kösj leek ook zo'n mysterie. Maar dat was kennelijk niet meer dan een verbastering van de achternaam Kusters. Hoe dan ook, Wiel werd er ook nog (een hele goeie) voorzitter mee.

Tja, en dan hebben we nog De Putter. Huub Odekerken, in het echt. Hij nam die bijnaam over van zijn vader, die in Meerssen ook al zo genoemd had. Even dachten we dat de naam was afgeleid van de muts van een regenjas, die ook wel zo genoemd wordt. Anderen denken dat het komt van de grote hobby van vader Odekerken: vogeltjes, en in dit geval dus zangerige putters.

De familie weet het niet. Dus laat het maar zo, zou ik zeggen.

Duiventil

Het voetbalwereldje heeft zich de laatste jaren ontwikkeld tot één grote duiventil. Trainers, maar ook spelers vliegen er in en uit.

Bij trainers heb ik daar op zich nog wel vrede mee. Oefenmeesters zijn helaas een wegwerp-artikel geworden: drie wedstrijd achter elkaar verliezen en je bent je baantje kwijt. Ik troost me met de gedachte dat een nieuwe trainer het zelden beter doet dan de oude. Want die moet het met dezelfde selectie doen, en zonder goed elftal kan zelfs de beste trainer geen wedstrijd winnen.

Al die spelerstransfers liggen mij zwaarder op de maag. Want die hebben vaak wel effect.

Je ziet het nu ook weer: een club als Groen Ster haalt in de winterstop een nieuwe spits – wat volgens mij toch eigenlijk niet mag – en scoort plots weer. Leuk voor Heerlerheide en omstre-

ken. Maar het leidt wel tot competitievervalsing. Haal die spits dan voor de competitie begint, zou ik zeggen, dan krijg je in elk geval een eerlijk verloop van de competitie.

In de Randstad maken ze het nog bonter. In de oefenwedstrijd van SV Meerssen tegen Scheveningen zagen we oud-prof Tom(mie) Beugelsdijk op het veld staan. Het breekijzer van ADO Den Haag moet de zwalkende amateurs in de tweede divisie houden. Leuk voor de staartploegen die winst op Scheveningen als hun reddingsboei zagen.

Ik verlies niet graag. Als de tegenstander sterker is, dan kan ik echter met zo'n nederlaag leven. Maar het moet wel een eerlijke competitie blijven. Waarbij de beste clubs succes hebben, en niet alleen de verenigingen met een dikke portemonnee en een gulle sponsor.

Kriskras

Hoe hoger ons eerste elftal speelt, hoe meer we van Nederland zien.

Ik ging al naar SV Meerssen kijken toen we nog in de vierde klasse speelden. Op de fiets naar Valkenburg of Sibbe, als moest je voor die laatste uitwedstrijd wel een flinke berg op. Of te voet naar een voetbalveld dat nog dichterbij lag.

In de derde en de tweede klasse kwamen er al wat verdere uitwedstrijden bij. Helemaal naar Schaesberg, bijvoorbeeld, naar inmiddels verdwenen clubs als Kolonia en RKONS. Maar toen had ik al mijn eerste autootje, dus dat was eigenlijk wel heel leuk.

In de eerste klasse kwamen er al wat clubs uit Noord-Brabant bij. En de hoofdklasse, tja, toen gingen we mee naar Zeeland, de regio Rotterdam en Achterhoek. In de derde divisie...

Nou... Nu gaan we bij uitwedstrijden dus naar 'wereldsteden' als Kloetinge, Berkel & Rodenrijs en Hoornaar. Het is in die negorijen ook voor chauffeur Jan van de spelersbus af en toe zoeken haar het voetbalveld.

In Kloetinge raakten we verzeild in een doolhof van doodlopende straatjes, waarbij je in de verte de lichtmasten van het sportcomplex zag maar we geen idee hadden hoe je daar met die logge bus kwam.

De reis naar Hoornaar was nog spannender. De laatste kilometers ging het over een smalle, kaarsrechte weg met aan weerszijden enge slo-tjes. Bij elke tegenligger was het weer de vraag: duiken we het water in of net niet. Net niet, ge-lukkig. Maar er ging een zucht van verlichting door de bus toen we de rood-zwarte vlaggen van SteDoCo eindelijk in het zicht kregen.

Voetbal hoog, dan kom je nog eens ergens. Als je geluk hebt.

Eeuwige reserve

Ik heb altijd te doen gehad met sympathieke spelers die het eerste van SV Meerssen net niet halen. Vooral met de jongens die de club toch trouw blijven en genoeg nemen met een plekje in het tweede, in de hoop dat ze toch nog ooit een basisplaats veroveren in het eerste.

Het zijn goede voetballers, zonder meer. Anders zouden ze ook het tweede team niet gehaald hebben. Maar vaak hebben ze de pech dat er op hun positie een speler is die nog iets beter is dan zij, waardoor zij zelf alleen een kansje maken op een plekje in het vlaggenschip van de vereniging als die nog-net-iets-betere-speler geschorst of geblesseerd is. Het moet frustrerend zijn...

Ik snap heel goed dat die jongens uiteindelijk eieren voor hun geld kiezen en overstappen naar een vereniging die wat later voetbalt dan SV Meerssen, maar waar zij wel elk weekend

kunnen spelen. Zeker als zij er bij die andere club met kop en schouders bovenuit steken.

Sterker nog: soms raad ik zo'n reservespeler zelf aan om weg te gaan, zodat zij zich elders verder kunnen ontwikkelen, en wie weet over een paar jaar alsnog als basisspeler terugkeren naar Meerssen.

Voor SV Meerssen is het jammer als zo'n goede reserve vertrekt. Want als die nog-net-iets-betere-speler inderdaad geschorst wordt of geblesseerd raakt zouden we die goede reserve heel goed kunnen gebruiken.

Daarom heb ik altijd heel veel respect gehad voor spelers die zich konden schikken in hun lot, seizoen na seizoen zonder te mokken op de reservebank blijven zitten en genoten van de schaarse momenten dat wel in het eerste stonden.

Zoals reservekeeper Paul Speetjens. Onze Eeuwige Tweede. Nog steeds mijn held. Chapeau. En dank je wel voor zoveel geduld.

Boem-boem-box

Het zal wel de generatiekloof zijn...

Bij verre uitwedstrijden gaan we regelmatig met de spelersbus mee. Dat was vroeger, toen nog een vaste groep onze EsVee thuis en uit volgde, altijd heel gezellig. De laatste jaren is dat groepje helaas steeds kleiner geworden. Vooral doordat oudere supporters ons ontvielen.

Maar al is de 'supportersvereniging' gekrompen tot een handjevol ouwe getrouwen, het moet de jongens op het veld toch stimuleren dat er in elk geval nog altijd fans zijn die met hun mee vieren bij een overwinning en delen in hun teleurstelling als het in den vreemde toch weer misgaat.

Als dank voor die support mogen we op de terugreis meestal luisteren naar de muziek uit de boem-boem-box achter in de bus. Met, voor mij

*althans, twee of drie uur lang hetzelfde melo-
dietje. En een volumeknop die verder opengaat
bij elke kilometer dat de thuishaven in Meers-
sen dichterbij komt.*

*Helaas helpt een nederlaag op die momenten
ook niet: na de warme douche en een paar
biertjes in de kantine van de thuisclub zijn onze
jongens doorgaans weer over hun teleurstelling
heen en wordt er op de thuisreis als vanouds
flink gefeest.*

*Heel af en toe hebben wij oudjes voorin geluk.
Zoals laatst, toen de spelers de geluidsbox per
ongeluk in het bagagevak hadden laten staan.
Helaas stopte de chauffeur onderweg op een
parkeerplaats, zodat ze die box alsnog konden
pakken en het feest weer kon begonnen.*

*Of toen ze in hun enthousiasme na een over-
winning water over de box hadden laten lopen
en ze het apparaat niet meer aan de praat kre-
gen. Tot de boel weer opgedroogd was en de
box het opeens weer deed: boem-boem-boem-
boem-boem-boem...*

*Gelukkig kwam Meerssen boem voor boem een
stukje dichterbij.*

Vrouwenvoetbal

Gek dat we vrouwenvoetbal nog steeds als iets bijzonders beschouwen...

In tal van sporten zijn vrouwenploegen al decennialang evenwaardig aan de mannenteams. Hockey, handbal, volleybal: niemand kijkt er nog vreemd van op. Bij handbal en volleybal zijn wedstrijden bij de vrouwen vaak zelfs prettiger om naar te kijken dan duels tussen twee mannenploegen omdat techniek er doorgaans belangrijker is dan fysieke kracht.

Ik heb zelf jarenlang gevolleybald. Bij ons eerste team was het een kwestie van hard serveren, of bij een opslag van de tegenpartij opvangen en naar de set-up spelen, hoog voorzetten en dan keihard afmaken. Bij 'de meisjes', zoals we het noemden, zag je veel langere rally's, waardoor je een echte wedstrijd kreeg.

Alleen in het voetbal zijn vrouwenteams nog altijd iets speciaals. Ook nu het Nederlands elf-

tal het op internationaal vlak al jaren heel goed doet en we met z'n allen massaal thuisblijven om de finale van een EK of WK op de televisie te volgen.

Ik begrijp daar niks van. Oké, in de eredivisie ligt het niveau bij de vrouwen aanzienlijk lager dan bij de mannen. Maar dat komt doordat er nu eenmaal veel meer jongens op voetbal zitten, wat de keuze voor de profclubs wat gemakkelijker maakt. Bovendien spelen de beste speelsters binnen de kortste keren in het buitenland, waar ze veel meer kunnen verdienen dan hier bij ons. Maar ja, dat geldt in feite ook voor de mannen.

Ik ben in elk geval blij dat ook mijn eigen EsVee al enkele seizoenen een dames 1 heeft. En dat we inzien dat ook dat team hartstikke leuke wedstrijden speelt. Het zou tijd worden.

Vervalsing

Ik denk met weemoed terug aan de tijd dat een voetbalclub in de zomer haar nieuwe selectie presenteerde, inclusief trainersstaf, en daar tot aan de volgende zomer mee doorging.

Ik zal wel heel naïef zijn, maar voor mij is het voetbal een stuk minder aantrekkelijk geworden sinds er in de wintermaanden volop van club veranderd kan worden. Zwakkere ploegen kunnen zich versterken met nieuwe spelers, tenminste als ze een suikeroompje hebben dat scoren zo belangrijk vindt dat het iets mag kosten, waardoor er in de tweede helft van de competitie opeens een compleet ander elftal op de mat staat.

In het profvoetbal kan ik mij daar met enige moeite nog wel iets bij voorstellen. BVO's zijn geen sportclubs, maar bedrijven waarin investeerders veel geld hebben gestopt en daar ook resultaten voor terug willen zien. Loopt het

even niet zoals het moet, dan gaat als eerste de coach de laan uit. En zodra de bladeren van de bomen vallen gaan scouts op zoek naar betere spelers die het zwalkende team op sleeptouw kunnen nemen.

Maar het is nu blijkbaar ook heel normaal bij de amateurs. Vroeger kon je alleen van club veranderen als je bijvoorbeeld naar de andere kant van het land verhuisde. Dat is blijkbaar allang niet meer zo. Je ziet halverwege de competitie bij de tegenstanders opeens bekende ex-profs opduiken die voor resultaten moeten zorgen. En die dat vaak ook waarmaken: voor de eredivisie of de KKD – wie heeft die vreselijke naam in 's hemelsnaam bedacht? – zijn ze net niet goed genoeg, maar in de tweede of derde divisie steken ze er met hun ervaring bij die BVO's vaak bovenuit.

En zo kan het gebeuren dat je als amateurclubje uit Meerssen voor de winterstop tegen Ste-DoCo speelt en daarna in feite tegen Excelsior 3. Pure competitievervalsing, als je het mij vraagt. En wat is het dan toch heerlijk als je van die vermomde profclubs wint, nota bene op hun terrein. Het bewijst maar eens dat je met elf goede spelers nog geen goed elftal hebt.

Modebox

In de tijd van de zwart-wit-tv was het simpel. De ene ploeg droeg lichte shirts, de andere donkere. En dat scheids was gewoon in het zwart. Simple comme bonjours, zouden de Fransen zeggen.

Zo eenvoudig is de voetbalwereld allang niet meer. De kleedkamer van de clubs is veranderd in een modebox.

Het begon met de keepers. De besten droeger vroeger zwart. Tot een van die doelmannen – ik meen me te herinneren dat het de legendarische Gert Bals was – een knalgele trui aantrok. Dat zou de spitsen van de tegenpartij in verwarring brengen: het geel trok zo hun aandacht dat ze geen oog meer hadden voor de bal.

Het verleidde andere keepers om zich in andere tinten te hullen. Niet om de tegenstanders af te leiden, waarschijnlijk, maar gewoon om op te

vallen. Je kreeg groene keepers, blauwe, oranje en – het ergste van allemaal – sneeuwwitte. Brrr...

De veldspelers hielden veelal hun traditionele clubshirtjes, waarmee topclubs als Ajax – wit met brede rode streep – en Feyenoord – rood-wit met zwarte broek – tot in de verste uithoeken van onze wereld herkenbaar waren.

Maar bij uitwedstrijden ging de modewinkel open. Elk jaar een andere outfit, zodat supporters verplicht waren om zich aan het begin van een nieuw seizoen eveneens voor veel geld in het nieuw te steken. Want daar is het uiteraard om begonnen: geld verdienen.

Wat ben ik blij dat mijnEsVee daar niet aan meedoet. Thuis in het geel, uit in het blauw, en verder geen gezeur.

En zo gaat mijn geel SV Meerssen-shirt, gesigneerd door spelers van toen, tenminste ook al twee generaties mee.

Beetje buitenspel

Het is misschien wel de lastigste spelregel van het hele voetbal. En anders in elk geval de meest omstredene: buitenspel.

Wanneer sta je als aanvaller nou eigenlijk buitenspel? Zoals het mij altijd is uitgelegd: als zich tussen jou en de doellijn nog maar één speler van de tegenpartij bevindt. Meestal is dat de keeper. Maar het kan ook een veldspeler zijn, als de doelman te ver naar voren is gestormd.

Het wordt een stuk ingewikkelder als de doelman gewoon op de doellijn staat en de laatste veldspeler van de tegenpartij niet recht voor jou staat, maar bijvoorbeeld een paar meter naar links of naar rechts. Dan wordt het in feite meetkunde: de grensrechter moet in gedachten rechte lijnen trekken, en vervolgens beoordelen of de verdediger dichterbij de achterlijn staat dan jij als aanvaller. In de eredivisie kan de VAR die lijnen tegenwoordig op het beeldscherm

trekken, maar bij onze amateurs moet de grensrechter dat vaak in zijn eentje beoordelen.

En daar gaat het natuurlijk mis. Zeker als het verschil tussen aanvaller en laatste verdediger minimaal is. Ik zie het als supporter vaak anders dan de neutrale grensrechter. En ben dan boos als hij zijn vlag omhoog steekt.

Soms moet ik al snel toegeven dat die man langs de lijn het beter heeft gezien dan ik.

Ik probeer me dan met een grapje uit die vervelende situatie te redden: 'Ach, het was maar een beetje buitenspel.'

Waar ik ooit bijna ruzie door kreeg met een erkende komiek uit de Limburgse carnavalswereld. 'Een beetje buitenspel bestaat niet', snauwde hij me toe. 'Net zoals je niet een beetje dood kunt zijn. Je bent het of je bent het niet.'

Geloof het of niet, maar die zuurpruim heeft voor zijn eigen humor later nog de Gouden Narrenkap gekregen.

Archieven

Een paar dagen na een wedstrijd moet ik vaak diep nadenken wat SV Meerssen de zondag (of de zaterdag) daarvoor ook alweer heeft gemaakt. Ik ben dan al zo bezig met de volgende wedstrijd dat ik echt op internet moet kijken wat de vorige uitslag was.

Er zijn mensen die daar geen last van hebben. Dat zijn wandelende archieven die zich zelfs wedstrijden van jaren terug tot in detail kunnen herinneren.

Loe is zo'n allesonthouder. Noem een tegenstander, en hij vertelt je zo uit het blote hoofd hoe eerdere wedstrijden tegen die ploeg zijn verlopen, wie de doelpunten heeft gemaakt voor SV Meerssen (en soms ook wie voor de tegensanders heeft gescoord) en zelfs in welke minuut die goals zijn gevallen.

Ik kan mij nauwelijks voorstellen dat iemand

dat allemaal nog weet. Maar zoek het thuis maar op: Loe heeft gelijk.

Harie is nog zo'n fenomeen. Ons oudste lid. Hij heeft altijd alles wat over SV Meerssen is geschreven en gepubliceerd bewaard. Toen ik voor het wedstrijdbulletin elke veertien dagen terugblikte op hoogtepunten uit de geschiedenis van onze roemrijke club liep ik regelmatig bij hem binnen. Hij had altijd wel een idee voor zo'n stukje, en had binnen de kortste keren in een van zijn plakboekje een stukje daarover gedoken. Wat bijzonder knap was, want hij had tientallen van die plakboeken in de kast liggen. Hij wist precies welk plakboek hij moest hebben en daar dat bewuste stukje stond.

Bij een van die bezoeken sloeg hij een van zijn plakboeken open. 'Kijk', zei hij, 'herken je dit?'

Het schaamrood steeg me naar de wangen. Harie had een ingezonden brief van mij in de krant gezien, uitgeknipt en gearchiveerd in zijn plakboek.

Een jeugdzonde die ik zelf al lang en breed vergeten was.

Maar Harie dus niet.

Keepersleed

Ik heb nooit gevoetbald. Althans, niet voor het echie.

In bed droom ik wel eens hoe het mij vergaan zou zijn als ik niet was gaan volleyballen, maar voor voetbal had gekozen. Wat zou ik dan geworden zijn? Spits, met een neusje voor goals? Centrale middenvelder? Of misschien keeper?

SV Meerssen heeft altijd uitstekende keepers gehad. Het begon (voor mij althans) met die lange Konings, toen we nog in de vierde klasse speelden. Een zwijgzame held die niet praatte, maar wel elke bal die op hem afkwam gedecideerd pakte. Een topper.

Later stonden bij SV Meerssen supermannen als Wim Dusseldorp en René Braber onder de lat. Giganten die het nog tot beste amateurkeeper van Nederland schopten. Man, wat was ik trots dat zij voor mijn clubje speelden.

Gewoon bij ons, hier in ons eigen Meerssen...

Af en toe moesten we het een jaartje doen met vliegenvangers. Maar die bleven gelukkig niet lang. En dan kwam er weer een nieuwe die wel uitstekend presteerde. Dave Meijers, bijvoorbeeld, en later Lennart Quaden.

Ik ergerde me altijd groen en geel als zo'n top-keeper een keertje de fout in ging en meteen een emmer verwijten over zich heen kreeg. Zoals in die legendarische nacompetitiewedstrijd tegen Nemelaer in het Brabantse Haaren, waar SV Meerssen uit de Hoofdklasse degradeerde. 'De schuld van die stomme keeper', schold de meegereisde jeugd in koor. 'Hoe kun je die bal nu doorlaten?'

Het werd me even teveel. Hoezo, 'stomme keeper'? Hadden zij dan niet gezien dat onze uitstekend spelende spitsen misschien wel tien kansen op een doelpunt hadden laten liggen? En dat die ene fout van de keeper niet erg was geweest als ze twee – ik herhaal: twee! – van die tien honderd-procent-kansen hadden benut?

Keepers mogen blijkbaar geen fouten maken.

Het f-woord

Praat in een dorp nooit over fusie. Het vermalen f-woord is daar vaak een scheldwoord. Een dreigement. Een eerste-stap-op-weg-naar-het-einde-fantoom.

Gemeentelijke bestuurders zien kleine voetbalclubs graag samensmelten. Minder clubs betekent minder sportaccommodaties, minder onderhoud, minder investeringen in nieuwigheden als dure kunstgrasvelden en minder zorgen.

Het idee spookt ook de vroede vaderen (en moeders) in Meerssen door het hoofd. Wat moet een relatief kleine gemeente als de onze met vijf zelfstandige voetbalclubs, hoor ze je soms denken.

De wethouder van sport zinspeelde daar zelfs openlijk op tijdens de huldiging van twee kersverse kampioenen aan het einde van het vorige seizoen. SV Meerssen en VV Bunde werden ge-

zamenlijk gehuldigd op het binnenplein van het bestuurscentrum.

Is dit wellicht het begin van iets moois, mijmerde de wethouder... Het leverde haar boe-geroep op, zowel vanuit de Meerssense hoek als vanuit de Bundese. Samen successen vieren, dat is prima. Je bent tenslotte burens. Maar fusieren... nee.

De boosheid onder sporters en supporters was terecht. Fusies brengen zelden vooruitgang. Bestuurders denken dat het samenvoegen van twee of zelfs drie kleine clubs een succesvolle 'FC' oplevert. In het begin is dat misschien ook nog wel zo. Maar dat duurt doorgaans niet lang: na een aantal jaren zijn die gefuseerde clubs weer terug op het oude niveau, met zorgen over het dalende aantal leden en de stijgende kosten om de boel overeind te houden.

SV Meerssen bewijst toch al jaren dat ook kleintjes iets moois kunnen neerzetten. Koester dat.

Düsseldorf

SV Meerssen heeft al decennialang een goede naam in het Nederlandse amateurvoetbal. Een nette club, die op en naast het veld nooit problemen veroorzaakt. Een vereniging waar je op kunt bouwen, waar je als tegenstander altijd gastvrij wordt ontvangen en die je ook graag op je eigen sportcomplex verwelkomt. Kortom, een club waar je je ook als supporter senang voelt.

Een van de grote voordelen van die positieve uitstraling is dat andere clubs graag naar Meerssen komen om te trainen op sportpark Marsana, en die trip ook met plezier afsluiten met een oefenwedstrijd tegen onze EsVee.

Jarenlang kwam het trotse AFC in de aanloop naar het nieuwe seizoen naar Zuid-Limburg voor een oefenpotje tegen SV Meerssen.

Zo werd SV Meerssen zelf ook af en toe uitge-

nodigd voor een oefenwedstrijd bij een andere club. De mooiste was wellicht die tegen de Duitse subtopper Fortuna Düsseldorf, dat de wedstrijd tegen Meerssen wilde gebruiken om een aantal potentiële aankopen aan een stevige test te onderwerpen.

Het was een geheime wedstrijd, want Düsseldorf wilde liever geen pottenkijkers bij dat testen van mogelijke nieuwe spelers. Zelfs de trouwe aanhang van SV Meerssen mocht niet weten dat hun clubje een wedstrijdje zou gaan spelen in de schaduw van het imposante Rheinstadion.

Een paar supporters werden via een achteringang toch naar binnen gesmokkeld. En zagen hoe hun ploegje zijn huid duur verkocht in dat treffen met de Duitse profs.

De uitslag weet ik niet meer. Maar die daad ook niet ter zake. Ik was erbij. En daar denk ik tot op de dag van vandaag met veel plezier aan terug.

Shoarma

Twee keer heeft SV Meerssen het kampioenschap in de toenmalige hoofdklasse binnengehaald. Met als hoofdprijs deelname aan de eindstrijd om het algeheel kampioenschap van Nederland voor zondagamateurs. Een toetje aan het einde van een lang seizoen,.

De eerste keer speelden we om de landstitel tegen Tonegido (Tot Ons Nut En Genoegen Is Dit Opgericht, jawel) uit Voorburg en het Stevo uit Geesteren. Het was bijna gelukt, maar de kampioensschaal glipte ons op het allerlaatste moment toch nog door de vingers.

De tweede titel in de hoofdklasse leverde een finalepoule met HSC '21 uit Haaksbergen en de Amsterdamse brutaaltjes van Türkiyemspor op.

Vooraf de uitwedstrijd bij die Turkse club uit Amsterdam zou ons nog lang heugen.

In de bus naar Amsterdam werd al zenuwachtig

vooruitgekeken naar het duel aan de rand van onze hoofdstad. Wat zou ons daar wel niet te wachten staan? Wat zou je daar in de kantine te eten krijgen, vroegen we ons af. Ze zullen daar vast geen gehakballen en frikandellen hebben...

In Amsterdam werden we uitermate gastvrij ontvangen door de clubleiding van Türkiyemspor. En verdomd, in de kantine hadden ze gewoon patat-met-mayo en oer-Hollandse snacks.

Maar ook broodjes shoarma, toen nog iets nieuws voor ons uit de provincie. En we zagen de grootste twijfelaars als eerste op dat shoarmakraampje afstormen: 'Ach, het is toch wel lekker...'

Over de uitslag zullen we het maar niet meer hebben. We waren niet veel minder dan Türkiyemspor. Maar toen we dat eenmaal beseften, stonden we al op een onoverbrugbare achterstand.

Maar na dat Amsterdamse avontuur werd shoarma ook in Meerssen een populaire lekkernij.

Einde(lijk)

Het eerste seizoen in de derde divisie was lang. Gelukkig. Achttien clubs, dat betekent zeventien thuiswedstrijd en zeventien uitduels, plus nog een paar wedstrijden voor de beker. Een volle agenda: voor echte voetballiefhebbers een ware droom.

Maar zelfs aan zo'n lang voetbaljaar komt uiteindelijk een einde. Nog even en de zomervakantie begint. Met mooi weer, veel tijd om op ons gemak door het prachtige Zuid-Limburg te wandelen, maar helaas: zonder voetbal.

Ik ga in de zomervakantie nooit ver weg. Een paar dagen Duitsland, dat vind ik meer dan genoeg.

Eén keer ben ik echt op reis gegaan. In 1981. Helemaal naar Zweden, nog wel. Omdat mijn broer, die voor een Zweeds bedrijf werkte, toen een paar maanden in Stockholm zat en ik bij

hem gratis kost en inwoning kon krijgen. Een uitgelezen kans dus om dat prachtige, maar peperdure land eens op mijn gemak te bekijken.

Tot mijn verwondering was de voetbalcompetitie in Zweden nog in volle gang. Ze spelen daar niet in de winter, maar in de zomer. Ik wist dat natuurlijk wel, maar had daar bij het voorbereiden van mijn reis geen rekening mee gehouden.

Om het feest compleet te maken bleek Stockholm dat jaar nog met drie clubs vertegenwoordigd te zijn in de Zweedse eredivisie. En juist in die periode stonden er een aantal derby's op het programma. Ik kruiste dus op mijn stadsplattegrond maar snel de stadions van Solna, Djurgarden en Hammerby aan. Het was puur genieten. De mooiste vakantie die ik ooit heb gehad.

Een uitstapje naar Scandinavië zit er in deze nog duurdere tijd niet in. Dus wordt het de komende weken maar wandelen in eigen land, met koffie op een terrasje met mooi uitzicht en een patatje uit de frituur als avond eten.

Ook leuk. Tot het nieuwe voetbalseizoen hier begint.

Eindelijk.

Meerssen/Valkenburg

voorjaar 2024

RENÉ EN

DE ESVEEE

© 2023
RENE WILLEMS